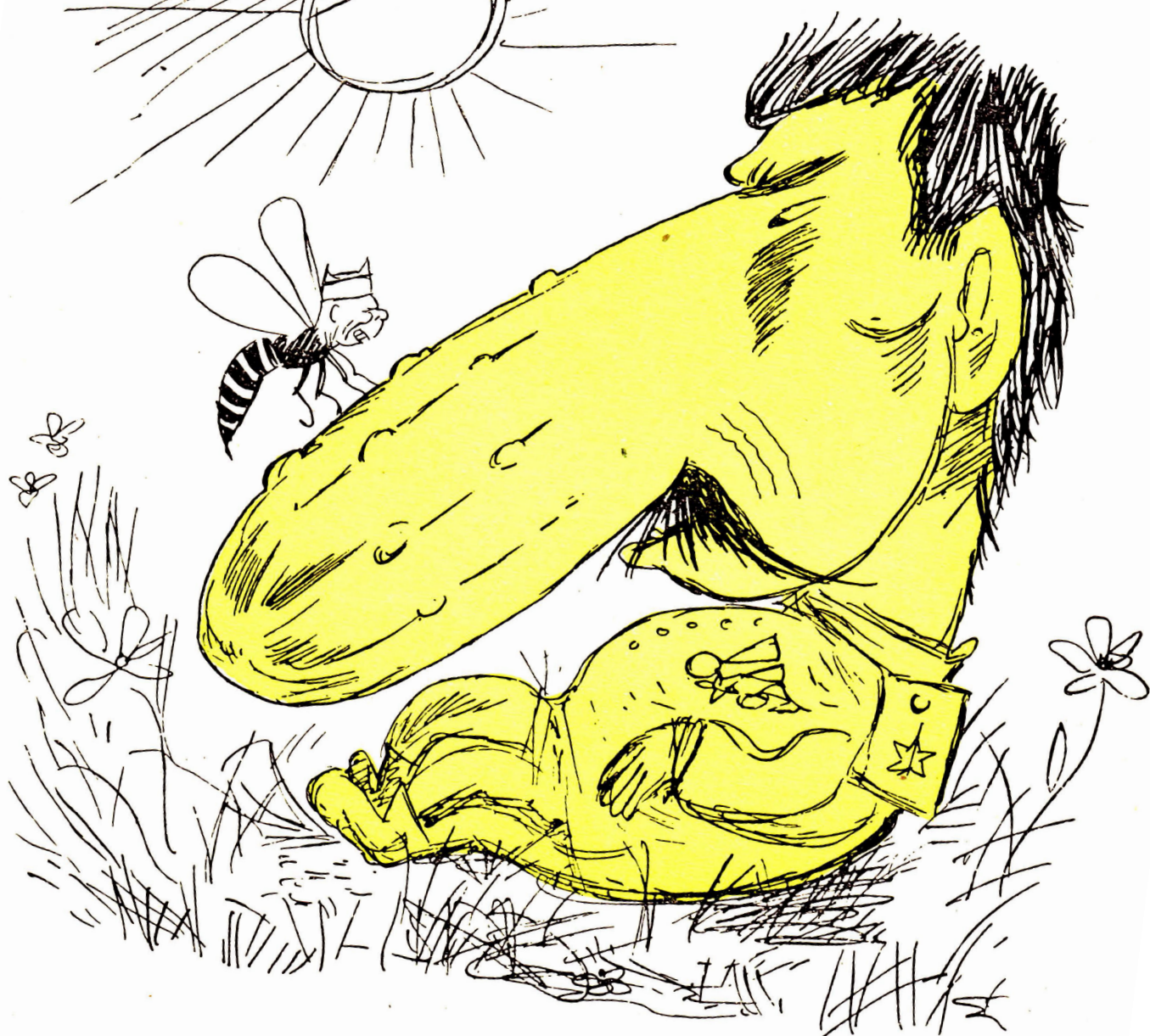
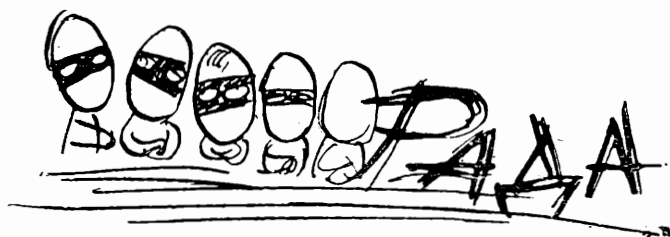

4.14

McMurrin

ОГІРКОВИЙ СЕЗОН

Відбули засідання,
Відбули пактування,
І почали нарешті
Державне врядування!

Міністрів — не багато —
(Не можна нарікати),
Та емігрантську хату
Є чим умеблювати!

Фотелі є вигідні
Фасону ще старого,
Відомо, що ми бідні —
Де ж взяти нам нового?

Іде урядування —
(Це значить — готування),
Серйозна є проблема —
Одне ще засідання!

Народ радіє всюди:
Знайшли вже спільну мову!
Хоч трохи (кажуть люди)
Це все анонімово.

Та справа тут у суті,
Не у дрібницях справа,
І не усім збагнути,
Як твориться держава!

Важне — авторитети!
Оце вам перше діло!
(Співай, співай, поете,
Щоб в носі аж свистіло!)

І знову засідання,
І знову міркування,
Для поколінь майбутніх
Велике планування!

Ростем до стратосфери!
(Як у банках проценти!)
Ах, пане Прем'єре!
Ах, пане Президенте!

Бабай

ПРИЧИНА

— І ти таки не дістав тієї по-
сади? Директор тебе так добре
знає!
— Саме тому...

НОВИЙ ПРАЦІВНИК

— ...і сподіваюся, що ви не з
тих, що щохвилини дивляться на
бюровий годинник!
— Напевно ні, пане директоре!
Я маю свій...

ГІРША КАРА

— Ти чув, Ірка дала Іванові по-
щину за те, що він її поцілував.
— Це ще не біда. Я за це саме
мусів одружитися.

ПОРАДИТЬ

— Кухар Булька! До кітла з го-
рохом впала миш!
— Не шкодить, пане четар! Я
зараз пущу кота, він вже її зло-
вить!

НАД РАНКОМ

— Що? Ти щойно тепер додому?
І ще до того л'яний! Чи я сплю,
чи мені сниться?
— Спи, спи. Це тобі сниться!
— Чи можу бачитися з вашим
шефом?
— Дуже мені прикро, але шеф,
на жаль, виїхав.
— Так?
— Але ж так! Богу дякувати!

ДОБРА РЕЦЕПТА

— Жадних цигарок, жадного ви-
на, жадних жінок, менше їсти! —
тільки тоді я сподіваюся...
— ... мене вилічити?
— ... ні, одержати від вас мій го-
норар!

НІМЕЦЬКА ПРОБЛЕМА

— солодко і почесно є вмирати
за батьківщину — перекладає ні-
мецький вчитель малому Фріцові
відому латинську засадку.
— Але за яку — Східню чи За-
хідню? — слушно питає Фріц.

ЧАСИ МІНЯЮТЬСЯ

...Бачиш, який Ти! Колись Ти
пестив і цілував мої кучері і на-
зивав їх янгольськими! А тепер —
знайшов волосок у зупі і вже бри-
дишся...

СИЛА ПРИВИЧКИ

— Чи Соня насправду така скром-
на, чи вона так вдає? Бо має очі
завжди спущені вниз.
— Ні одно, ні друге. Вона має
хлопця, що нижчий за неї на цілу
голову.

ЩЕДРИСТЬ

— Чи можу просити руку вашої
дочки?
— Тільки руку? Беріть її цілу!

— Не слинь пальців, як рахуєш
брудні гроші!
— Не шкодить: я вдягнув рука-
вички!

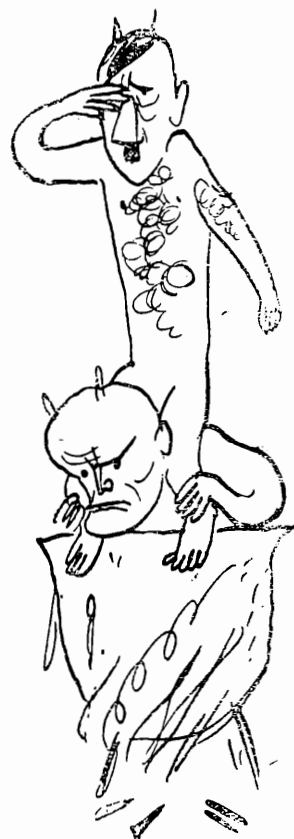

Нью-Йорк. У зв'язку з будовою
постійного осідку ООН в Нью-Йор-
ку постановлено збудувати одно-
часно протиаомові бомбосховища,
щоб Рада Безпеки могла продов-
жувати свої наради навіть під час
бомбардування.

Москва. З нагоди Загальних Збо-
рів ООН у вересні ц. р., уряд СРСР
постановив надати решті совет-
ських республік «повну незалеж-
ність», щоб — як Україні і Біло-
русі — вможливити їм прийняття
в члени ООН, а собі — більшість
голосів.

Београд. Югославський уряд по-
становив переіменувати Београд на
«Тітоград» і на ту врочистість за-
просити Сталіна, але — без пред-
ставників советської армії!

Вашінгтон. У зв'язку з тим, що
цього року відбудеться масове пе-
реселення 40 тисяч ДП до США,
ЗУАДК-ові, після довгих старань,
вдалося зарезервувати для укра-
їнців спеціальний літак.

ЩЕ НЕ ЙДЕ?

АВСТРАЛІЙСЬКА ІСТОРІЯ

В одному таборі ДП австралійська комісія набирала на працю залізничних фахівців. Авакум Лихомбитий, з не одного таборового кітла зупу їв, зголосився теж. Хіба ж — думав він — в Австралії теж якісь люди живуть, не лише крілики. А коли набирають залізничників, значить цивілізація якась є. Правда, це трохи далеко, але з туди за рідною землею, він ладен був і на край світу їхати.

При комісії його запитали:

— Ви залізничник?

Авакум Лихомбитий самовпевнено відповів:

— Залізничник.

— А яка ваша спеціальність?

— Спеціальність?..

Авакум ніякої спеціальності не боявся і як кожна запропорена особа, що перейшла вже не один скринінг, без надуми відповів:

— Машиніст!

— О, це добре — відповіли йому. — Нам таких потрібно. У нас машиністи — це люди, яких ми дуже цінімо!

Авакум Лихомбитий зрадів. Нарешті до нього усміхнулося щастя. Відтепер він — австралійський машиніст! Спакував свої достатки у валізу, бляшані пушки, в яких носив для себе з кухні зупу, роздав сусідам — і одного дня, коли таборова поліція прийшла до його кімнати сконфіскувати апарат до гонення самогону — Авакум з транспортом виїхав до Австралії.

Як їдеться морем — відомо, так що розповідати про це не треба, зрештою кожна газета друкує листи діпстів, від читання яких цілком легко можна дістати морську хворобу. Важливе, що Авакум Лихомбитий приїхав на місце призначення в непошкоджену стані. Тут його, як машиніста, звичливі австралійці запровадили в депо, запропонували сісти на льокомотив і випробувати її. Авакум став коло неї, мірив очима, обійшов з переду, ззаду, порахував колеса — і важко зідхнув:

— Ні!

Австралійці здивувалися:

— Що саме ні?

— Я на такий не їздив. У вас, знаєте, техніка! А я думав, що тільки крілики.

Повели його до другої, іншої. Авакум, оглянувши її, знову зідхнув:

— Ні!

Австралійці здивувалися:

— Як ні?

— І на такий я не їздив. Ми стара Європа і машини в нас старі. Повели його до третьої.

І коло тієї зідхнув. І кого четвертої, і коло п'ятої... Зідхнув біля всіх льокомотивів, які були в депо. Нарешті звичливі австралійці запитали його:

— А на якій же ви льокомотиві їздили?

Авакум Лихомбитий подивився в той бік, де на його думку була Європа, і тихо відповів:

— Не пам'ятаю. Я їхав з Ярослава до Львова на празник, а це було дуже давно, я не мав на квиток, і знайомий машиніст узяв зі собою. А льокомотива була дуже велика,

з таким — о кошином!..

— Так ви не машиніст?

— Та ні...

— А що ж ви?

— Швець.

Звичливі австралійці звичливо похитали головами, поклепали його по плечу і сказали «о кей». Потім завели його на лєтовище, припоясали йому парашут, пояснили на м'яги, що з ним робити, як скачється вниз, попросили сісти в літак, пілот приємно усміхнувся до нього — і вони піднялися в повітря. Летіли досить довго, Авакум тричі задрімав і тричі йому ставало погано. Хотів запитати пілота куди їдуть, але знав тільки три англійські слова: о, кей, честерфілд і кемель. Вкінці пілот показав йому рукою вниз — тобто скачи, але Авакум, який скакав тільки раз у своєму житті і то з яблука, не мав охоти. Тоді пілот виштовхнув його і він полетів вниз, погойдуючись на отвореному парашути. Нарешті приземлився. Навколо, куди гляне, безконечна прерія. Ого — подумав Авакум — аж тут прийдеться згинутися. І то з голоду. Щоб на дорогу були хоч спорошковані яйця дали! Аж раптом дивиться: Що за чудасія? Вимахуючи руками, біжить до нього товпа чоловіків. Один з них, що найшвидше прибіг до нього, радісно гукнув:

— Що? Ви теж машиніст?..

Мурлика

ЗЛОСЛИВИЙ

— В кого маю замовити собі портрет: в маляра, чи в фотографа?

— Замов у маляра. Не будеш так подібний!

ПЕРШИЙ ВИСТУП ПРЕДСТАВНИКА ОУН-Р НА ЗАСІДАННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

— ЧИ МОЖУ ВИЙТИ?

СУМНА ПРАВДА

— Чому романи завжди кінчаються весіллям?

— Бо по весіллі вже не цікаво...

*

П'ЯНА ФІЛОСОФІЯ

— Ну, ходи додому, завтра робота чекає.

— Дай спокій! Не відкладай на завтра того, що можеш і післязавтра зробити!

*

МОВЧАЗНА

— Ви насправду вмiєте мовчати?

— Як гріб! Як би я вам сказала, які таємниці я знаю!

— Ану, ану, розкажіть!

*

— Чи ви дійсно хочете одружитися з моєю дочкою?

— Це зовсім залежить від вас: дайте їй придане — буде моєю дружиною, не дайте — залишиться вашою дочкою.

*

ТРАПИЛА КОСА НА КАМІНЬ

До ворожбита, що реклямував себе ясновидючим, приходить клієнт. Вислухав ворожби, подякував і відходить.

— Пане, а гонорар? — питає занепокоєний ворожбит.

— Слухайте, або це правда, що ви ясновидючий — то ви мусіли передбачити, що я вам не заплачу, або це неправда — то тоді ваші пророцтва недійсні і я не маю вам за що платити.

ПЕРЕД І ПО ЗАСІДАННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

ДУМКИ

Щастя — це гармонійність. Трагедія лиш у тому, що кожний розуміє її інакше.

Ми часто подібні до мух в павутинні: шукаючи виходу з трудної ситуації — замотуємося дедалі дужче.

Коли поважаєш чийсь авторитет, не старайся ближче познайомитися з тією людиною. Розчаруєшся.

Кожний є егоїстом. Навіть альтруїст, коли чинить другому добро, то тільки тому, що це йому робить приємність.

Щастя, що не можемо читати чужих думок: наше життя було б позбавлене всіх гарних ілюзій.

Юр.

ПРОТЕСТ

— Що, мій наречений поверховний? Треба було тільки чути, як він докладно випитувався про моє придане!..

ТРАПИЛА КОСА НА КАМІНЬ...

Багатий китайський купець порцеляни, їдучи крізь мале, убоге китайське село, побачив, що один китаєць годує маленького котика з порцелянної мисочки, величезної мистецької вартості, зробленої ще давно, давно, за часів цесарської династії Мінг.

— Який чудовий котик! — захоплюється підступно купець, — продайте його!

— Добре. Ось вам котик, а мені гроші. Дякую.

— Але тепер продайте й цю мисочку, щоб я мав з чого котика годувати! — каже хитрун.

— О, ні! Її не продам!

— Чому?

— Бо відколи годує з неї котів, в мене вже купили їх сорок штук! — осміхнувся старий китаєць.

ТЕАТРАЛЬНА РЕКЛЯМА

«... На загальне бажання Маруся в «Ой не ходи Грицю» не труїть Гриця, тільки вони влаштовують весілля з музиками. Публіку просимо до танцю...»

Ситуація в світі дуже непевна: ніхто не певний, коли вибухне війна. І тому люди нервуються. Одні, песимісти, кажуть, що війни не буде, бо большевики хочуть мирним шляхом загорнути цілу Європу, а оптимісти кажуть, що війна буде, бо Берлінові ніяка манна не допоможе — біблійні часи уже давно минули, і тепер чуд нема. А зокрема чуд не люблять большевики, тим більше, якщо вони англо-саської марки. А берлінці, які ще з часів війни звикли до того, що їм щось завжди з неба падало, цілком не дивуються, що і тепер падає, хоч, щоправда, в де-що відмінній формі. Правда, деякі місцеві спостерігачі побоювалися, що в хмарну і мрячну погоду, пілоти західних союзників можуть до Берліну не трапити — і заблувають, але досвідчені берлінці тим не журилися, бо знають, що ці пілоти дорогу туди і назад знають напам'ять — і то не від сьогодні. Їх цікавить тільки одне питання, як це довго триватиме? Бо вони витримують, бо не таке витримували, але чи світ витримає?

Большевики обіцяли Берлінові доставку харчів, але берлінці гадають, що большевики найправдоподобніше привезуть їм харчові картки, на які вони будуть могли купити собі товари привезені західними союзниками. А кореспонденти є думки, що большевики харчі таки привезуть, закупивши їх в США. І у висліді конкуренційних заходів колишніх союзників Берлін може стати одним велетенським магазином харчів, продаваних нище коштів власних. І доки така конкуренція триватиме — в Берліні голоду не буде. Берлінці від союзників матимуть родинки, фіґи, дактилі, споршковане молоко, а від СССР горілку, селідці. І це берлінцям не вприкритись, бо вони до дисципліни привикли, але може вприкритись союзникам і большевикам. І ситуація може статися насправду непевна — хто ті харчі забере. А берлінці найбільше того бояться.

Але третьої війни так зараз не буде, її тепер не може бути, бо наперед треба ще закінчити стару і укласти мир, на що немає великих витрат. І тому наші читачі повинні бути спокійні і якнайменше читати газет, зокрема тих, які постійно пишуть про Берлін і про третю війну.

Мурлика

ЗРАДИВСЯ

— Якщо ти хочеш цілувати свою дружину, то не мусиш ставати якраз у вікні, так як вчора увечорі!

— Даруй, але вчора увечорі мене зовсім не було вдома!..

— Чи то правда, що ваш чоловік вас б'є? Мій тихий, як ягня.

— Що за порівняння! Мій заробляє 800 марок на місяць, а ваш 150!

В крамниці в Києві самі портрети,
Не гнівайтесь, що скажу — вождів,
Що їм хвалу виспівують поети,
За рай правдивий всіх пролетарів.
Якось спинився дядько у крамниці.
Продавець враз: »Товаришу, а вам
Який портрет?« — І вигорнув з по-
лиці
Йому увесь ррреволюційний крам.
»Я хочу спільну знімку всіх вождів«.
І дядько скося крам увесь оглядає.
»Таку, як ця!« — і пальцем він
повів
на мавзолей, де Ленін спочиває.
Бабай

РЕВАНШ

Старик дав внукові дві од-
ногрошові монети і дві мисочки та й
каже:

— Купи за одного гроша оливи,
а за другого оцту.

За хвилину вертається малий
і питає:

— За якого гроша оливи, а за
якого оцту?

— Це ж все одно, дурнику, —
каже старий.

За декілька хвилин малий вер-
тається знову:

— А в котру мисочку оливи,
а в котру оцту?

Розсерджений старик вхопив
бука і дубасить малого за його
дурноту.

Надходить його син, а батько
малого. Побачив, вхопив бука і б'є
сам себе.

— Ти що, здурів? — питає ста-
рий.

— Не здурів. Але коли ти б'єш
мого сина, то я б'ю твого!

*

ЛЕКСИКОН »ЛИСА МИКИТИ«

Мир — винятковий стан між
двома війнами.

Патріот — звичайний — жие для
держави; патентований — жие з
патріотизму інших.

Політик — чоловік, що вирішує
важливі проблеми, яких не було б,
коли б не було політиків.

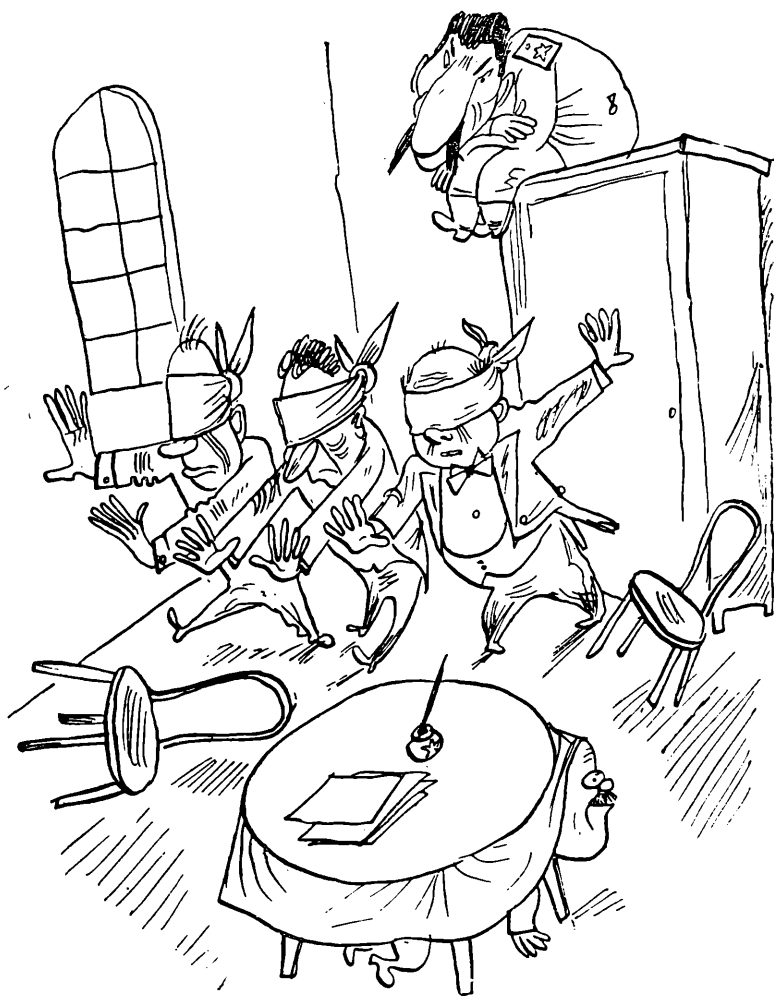
Політика — мистецтво перехит-
рити противника, вмовивши у вла-
сних громадян, що це »єдина прав-
да«.

Пропаганда — відповідна акція,
збудована на засаді: »Хто бреше,
завжди знайде такого, що йому
повірить«.

Сплетня — це те, що постає тоді,
коли хтось про щось нічого не
знає і, додавши 50% свого, розпо-
відає далі.

Гумор — засіб продовження жит-
тя. Тому читайте »Лиса Микиту«!

Юр

»ПЕТРЕ ДЕ ТИ?«

З КНИГИ МУДРОСТІ »ЛИСА МИКИТИ«

Великі ідеї для переведення в
життя потребують великих людей,
але, на жаль, за це діло беруться
часто карлики, надіючись, що при
тій нагоді стануть великими.

*

Партії в суспільстві — це при-
родне діло, але лихо, коли це су-
спільство дозволить їм вирости
понад себе.

*

Коли б якимсь чином у всіх лю-
дей на світі зникло почуття нена-
висти, то й тоді не припинились би
війни. Люди з надміру любови так
одні одним збридли б, що мусіло б
прийти до війни.

*

Найвірніший приятель людини
— це, безперечно, собака. Однак
людина завжди знайде причину,
щоб її копнути, вважаючи, що при-
ятель обов'язаний простити і най-
більше хамство.

*

Два чоловіки завжди можуть
вирівняти свої погляди навіть у
дуже спірних справах, дві жінки
тільки в одній — коли обмовляють
свою спільну приятельку.

Люби ближнього, як себе самого,
зокрема тоді, коли той ближній
— гарна жінка.

*

Злодій завжди має доволі гро-
шей на те, щоб, коли забажає,
стати порядною людиною.

*

Найщасливіший час людини —
це дитинство, тому, мабуть, так ба-
гато людей на старість дитиніє.

*

Будь гостинний, зокрема для лю-
дей, що люблять добре з'їсти, бо
скупість це для них найважча об-
раза і з помети готові до тебе хо-
дити щодня.

*

Коли маєш чисту совість — спиш
спокійно, коли не чисту — прийми
насонний порошок.

*

Вмираючи не журися, що буде
з тобою, бо журба шкодить людині.

*

Хоч раз у місяць відвідай похо-
ронне заведення, тоді краще ро-
зумітимеш, яке життя гарне.

ЛИСТІ до папа поща Стаха Слоніва.

Пани милістри!

Припрашю Вас гречни, жи се до Вас тим словом відзиваю, али меркую си, жи Вас напевні вібрали милістром, ек ни титуларним, то хоц биз тики. Тільки вже сте се вобробили на нациналній ниві, жи йкас гемеритура Вам тиж слушні се належит.

Всьо файні, лиш се дивую, чому того всьо так тихо зробило се і чому то кужний милістер то так, гі встриєчка візірлінія: ніби є, ніби го нима. Болшовники маюти такі шпегі, жи, диви, з Гамерики вже пів томової бонби вікрали, то їм звідати про цисе, хто є милістер тільки, що раз плонуюти, а миж нашим народом тільки се баламудство вснкше поширит. Бо, ек до теперика, в самім нашім лягрі вже се трох за милістрів подає, а ни мож ек заперечіти, бо це сикретна справа. По йкомус чесі, тогово се, май,

з милістрами таке наробити, гі се наробило з плюфесурами. Дес у краі цих плюфесурів ни дуже було видко, а типер тільки їх є, жиби тільки школів ни настарчив, жиби тото всьо затруднити. За Петлюри то кужний був полковник, за Польські кужний еден ди-директір, типер то всьо се плюфесурами поробило, а чо' доброго, всьо се хутко милістрами поробит.

Тай ше си меркую з чого то всем пенції будут платити, коли типер по ляграх така мізерота. Повідають, жи будут збирати під церквов до скарбонки. Цисе ни добре, бо люди пиристанут до церкви ходити і ше венкша диморалізація ме бути. Тай звідки дати, ек той верунк так всех вобголив, жи люди без грийцарі сиде і ниhto на дзигари ни має, ни то шо на полїтику. Кілко смо чесу змарнували пирид вирунком, коли то мож було не десік, али з педисет милістрів вігодувати! Хіба би се вдали до дохторі Смука, жиби їм вділив кирпайкити, або трохи смальцю, ги тій пані Лямпїяді, жи то три-нирували по лягров футболістів.

Я сам по собі меркую. Перше пішов сми до корпоративи, том брав все казети йкі лиш були, хоц їх всех ни вічитав, али се жінці до селедців надали, або до снчого спотребунку, а ниніка то купую одну на тиждінь і то се нас трох на цисе складає. Али ек вижу, то й биз того можу се вобійти, бо тут в лягрі маємо таку паню Пашекову, жи ліпше, ек йка газета. Так се в цесім баба віпрахтикувала, жи

за день пів лягров обжіти і всьо вам достументно скаже, де шо се діє, жи ни тра казети. Ек би так в кужнім лягрі вішколив йдну таку бабу, тоби казети мож заперти, а гроші найби йшли на милістрів, би була йкас призинтація, тай найби кужний мав хоц едні цілі сподні. А ведлуг споднів, то я типер вобходжу крізус. Ни хотіло се жоні фурт латати тай повтинала нотаविці више колін, по биварски. В хаті, то ше йкос увійде, али на лягров вїйти ни годеи, хоц погода, бо ни хочу се на старі літа вже до решти публічити. Сижу в хаті, дивлю се на голі, вібачейте, коліна, тай си меркую: Гой, гой! До екого то христенин дожив! Ше за Польські ни йден наш силенин, ек прийшли го до політики тегнути, вогорив, жи му то ни тра, жи го й так ниhto з хлопа ни скине. А прийшли болшовники, то всех з хлопів поскидали, а хто ни хотів на цисе дивити се, то типер сидит, гі я, з голими колінами і публічит се, гі йкис плюфесор. Типер то вже всекий до політики се втегнул, али шо з того, коли кужний в снчий бік тегни і чириз цисе ніц з того ни виходит. Відав мус зачичати до чесу, жи нам ни нотаविці, а сорочку, вібачейте, вище пупці вріжут, тодика вже прїйдем до розуму і всі в еден бік політику потегнем. І то політику риндикалну, бо йнакшої ни може бути!

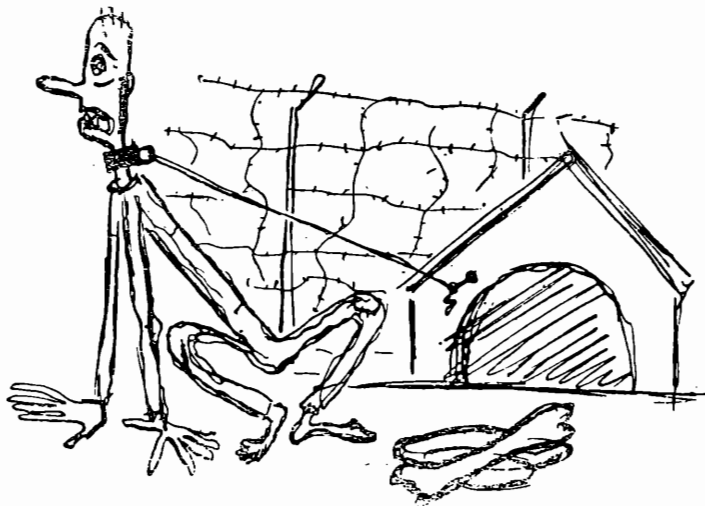
Поздоровляю Вас красно

Гриц Зозуля

**ЯК СОБІ ДІШІСТ УЯВЛЯЄ АМЕ-
РИКАНСЬКОГО УКРАЇНЦЯ**

**ЯК СОБІ АМЕРИКАНСЬКИЙ
УКРАЇНЕЦЬ УЯВЛЯЄ ДІШІСТА**

НЕ ПІЗНАТИ

Мати: І тобі, Ромцю, не соромно ходити в таких подертих штанах?

Ромцю: Чому ж ні, соромно...

Мати: Але я цього не бачу. Того не пізнати.

Ромцю: Бо я дуже засмалений...

*

Батько іде парком і бачить, що на вершку одного дерева сидить його синок.

— Миросю, чуєш? Миросю, злізь негайно з дуба!

Синок тільки роздивляється по дереві, але не злазить. Не допомогли ні батькові грозби, ні прохання. Пішов додому.

Вечером зловив синка і б'є.

— Чому ти, бісова личино, не зліз з дуба, як я тобі говорив?

— Як же я мав злізти з дуба, — заходячись плачем відповідає Миросько, — коли я сидів на буківі?

*

На розі вулиці стоїть Марцелько. З бічної вулиці вибігає захеканий добродій.

— Чи ти, малий, не бачив, чи переїздив сюди віз з мавпами?

— Чому? Чи ви загубилися?

*

Провінційний бавар приїхав до Мюнхену і о 12 год. вночі захотів їхати трамваєм. Став коло зупинки і чекає: десять, двадцять хвилин, пів години. Підходить до нього поліцей і питає, чого він тут чекає.

— На трамвай.

— Трамваю вже нема.

— Ви думаєте, що я дам себе обдури. О, шини ще є!!!

*

Навіть боягуз може рішитися на геройство, коли знає, що при тому не ризикує життям.

*

Коли два державні мужі один одному брешуть, то можна бути певним, що до війни не дійде, але коли один одному починає говорити правду, то війна дуже правдоподібна.

«ЧУДО»-РЕФОРМА

Куди не підеш, куди не ткнешся — всюди тільки й чуєш: реформа... верунг... реформа — а щоб вона тобі здохла!

Але кожна медала має два боки; має їх і грошова реформа. Хоч би й німецька. Бо подумати тільки, що вона тільки не зробила! Ось послушайте:

«...Баварське харчове управління повідомляє, що подажа молока і молочних виробів на ринку збільшилася...» Скажіть, чи не чудо? Корови, зразу ж, як тільки почули про грошову реформу, почали давати більше молока! (Досі не хотіли давати, бо казали, що їм не оплачується...)

Або таке: «...Після ліквідації раціонування «гемюзе» мюнхенські базарі завалені гороховиною...» Ось як зародила! Нагло виросла. Мабуть якийсь чудодійний «дюнгер» мала та реформа в собі... Чудні діла Твої, Господи! За коровами й огірками пішли собі й кури: «Давай, кажуть, нести більше яєць! Давай наш «фатерлянд» підтримувати!» І пішло патріотичне захоплення по «бізонії»!

А що вже ті крамниці! Стоїш — і тільки очима кліпаєш: скільки можна через ніч всього добра випродувати! Отак німецькі ударники! Ще трохи і було б «по стахановськи».

А вже найбільше диво зробила реформа з людьми. Просто не впізнаєш: кондуктор до тебе чемний, купець тобі кланяється, здачу дає, і вже навіть в трамваї не почувш, що «авслендер — швайнк».

От чудо реформа! Навіть німців перемінила...

*

ПО ГРОШОВІЙ РЕФОРМІ

Він (розлючено): Ну, скажи врешті скільки коштує цей новий капелюх?

Вона: Я не можу вимовити того числа. Воно може спричинити нещастя...

Він: Тринадцять?

Вона (крізь сльози): Ні, сімдесят...

ПОЛІТИКА В ПРИПОВІДКАХ

Хочеш більше дістати — вимагай всього. **Сталін**

*

Я зачекаю. Хто спішить — людей смішить. **Де Голь**

*

Ви своє говоріть, а я своє знаю. **Франко**

*

Купити — не купити, поторгувати можна. **Вуйко Сем**

*

Спішися поволі. Де б'ють — будь джентельменом і дай першество іншим. **Джонні**

*

Ліпший горобець в жмені, як соловейко в Москві. **Тіто**

*

Всі мене жалують, ніхто мене не хоче. **ДП**

ЛИС МИКИТА журнал сатири, гумору і карикатури

Виходить два рази в місяць
Редагує Колегія

Ціна поодинокого числа	0.50 НМ
1/4 - річна передплата	2.80 НМ
1/2 - річна передплата	5.50 НМ

Для Франції:

1/4 - річна передплата	90 франків
1/2 - річна передплата	160 франків

Для Бельгії:

1/4 - річна передплата	24 франки
1/2 - річна передплата	40 франків

Для Англії:

1/4 - річна передплата	3 шил.
1/2 - річна передплата	6 шил.

Для Канади і США:

1/4 - річна передплата	0.50 дол.
1/2 - річна передплата	1. — дол.

Для Швейцарії:

1/4 - річна передплата	3 франки
1/2 - річна передплата	6 франків

В Німеччині вплачувати передплату на адресу Адміністрації. У всіх інших країнах на адреси наших заступників.

ДРУК Ч. 14. ЗАК. 14. 9. 48

СУПЕРЕЧКА ЗА НІМЕЧЧИНУ